

NUŠA MERZDOVNIK

DNEVNIK

mlade vdove

1857

NUŠA MERZDOVNIK

DNEVNIK
mlade vdove

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

*To knjigo
namenjam sebi.*

Ker sem danes tukaj, kjer sem.
Da mi bo v opomnik, da zmorem. Tudi ko je najtežje.
Ta trenutek izbiram.
Ne morem popraviti včerajšnjega dne, ne vem,
kaj me čaka jutri.

Živim. Diham. Sem.

Kraljica svojega življenja.

Hvala ...

Hvala, dragi možek, ker si se boril do konca. In hvala, ker si me spodbudil, da pišem o svojih mislih in občutkih. Zato je bilo na trenutke nekoliko lažje ...

Hvala moji družini, ki nam štirim ves čas stoji ob strani.

Hvala njegovi družini, ki nam nikoli ni obrnila hrbta in je vedno tukaj za nas.

Moje prijateljice, hvala. Brez vas ne bi zmogla.

Hvala tebi, draga Meri, za vsa medijstva in za iskreno prijateljstvo. Brez tebe ne bi bila, kjer sem. Hvala, ker so lahko tudi punce preko tebe navezale stik z atijem.

Hvala tebi, Polona, za vsakodnevne dolge minute poslušanja v tistem času. Veliko mi je pomenilo.

Hvala vsem terapevtom, ki so pomagali.

Hvala vsakomur za prispevek za poplačilo kredita.

Hvala vsem, ki ste bili ob nas pred izgubo in ste ostali tudi po njej.

Hvala tebi, ki to bereš.

Knjigi na pot

Življenje je potovanje. Potovanje po Zemlji, ki je polna zanimivih in tudi bolečih (pre)izkušenj. Tukaj se učimo, rastemo, srečujemo ljudi, ki so bolj ali manj pomembni za nas in mi zanje. Dana nam je družina, v katero se rodimo in v njej marsikaj izkusimo. In dano nam je, žal ne vsem, imeti svojo družino. Moža, ženo, otroke, ljubezen, ki ustvari dom. In življenje nam na tem potovanju prinaša prijatelje. Nekateri spoznamo zgodaj in se poti tudi zgodaj razidejo, nekatere vezi ostanejo za celotno tukajšnje potovanje. Nekateri prijatelje spoznamo v odrasli dobi, z nekaterimi življenje soustvarjamo kratek čas, z drugimi dolga leta. Ni vse odvisno od nas, ampak tudi od načrta, ki je pripravljen za to naše popotovanje, načrt duše, kaj bo izkusila.

En sam trenutek ti lahko življenje obrne na glavo. Sončen dan se lahko v trenutku pooblači, pride dež, celo nevihta s strelami in točo. Zgodi se lahko tisto najhujše, da na tem potovanju ostanemo brez osebe, ki ne glede na vse težave vztrajno koraka ob nas. Da se najljubša oseba, tista, s katero kreiramo čisto vse in brez katere si življenja ne znamo predstavljati, vrne Domov. Oseba, za katero ne želimo niti pomisliti, da jo bomo nekega dne izgubili. Ko odide naš partner, mož oziroma žena. Takrat boli vsaka misel, vsak spomin, vsaka ideja, zasuje nas nešteto neodgovorjenih vprašanj.

Ne predstavljam si bolečine ob takšni izgubi. Verjamem, da je grozno, da je neopisljivo težko. Vesolje pa vseeno načrtuje in nam tudi v največji bolečini naklanja lepe trenutke. Eden takih se je zgodil, ko sva se z Nušo spoznali. Žal ravno zaradi odhoda njenega moža. Prepričana sem, da je prav on poskrbel, da sva se pred tremi leti, kmalu po njegovem odhodu, srečali. Bilo je srečanje, medijstvo, z namenom, da ji lahko njegova duša preda vse tisto, kar bi ji z njunimi dekleti na poti v življenju pomagalo naprej. Med tistim časom nisem niti pomislila, da bova postali prijateljici. Najin stik se je kar nekako ohranjal. Klici in sporočila so bili vedno pogostejši, dokler ni vse skupaj preraslo v čudovito prijateljstvo, za katero sem neskončno hvaležna. Biti ob takšni osebi, kot je Nuša, je pravzaprav privilegij. V spremljanju njenega življenja in življenja njene družine, v zavedanju, da postajamo njegov del, se (lahko) v nas vsakič znova prebudi neskončna hvaležnost za vse, kar smo, kar imamo in predvsem za vse tiste, ki jih imamo ob sebi. Tukaj.

Draga Nuša, tvoja volja do življenja, tvoja moč, potrpežljivost, predajanje in razdajanje so neopisljivi, na trenutke nedoumljivi. A tako zelo resnični. Hvala, ker lahko korakam blizu tebe. Hvala, ker mi kažeš, kakšno je kljub teži lahko življenje, kaj v danem trenutku storiti in kdaj samo obstati, da je prav tako dobro. In hvala, ker si sebe zlivala v zapise, da je danes tu ta knjiga. Verjamem, da bo marsikomu pomagala tako na poti žalovanja ob izgubah kot tudi pri prebujanju hvaležnosti, ki je v življenju tako zelo pomembna.

Hvala, ker si. Želim ti vse najboljše. Rada te imam.

Marija Verdinek

Že skozi vso zgodovino, v današnjem tempu življenja pa še posebej, družina velja za eno najpomembnejših vrednot. Predstavlja – oziroma bi to vsaj morala – varnost, zavetje, podporo, razumevanje in ljubezen. Iz takšnih ali drugačnih razlogov mnogi teh vrednot v življenju niso deležni. Tisti, ki smo jih, pa bi se morali njihove vrednosti ravno zato še toliko bolj zavedati, jih spoštovati in varovati. To je zame sporočilo neverjetne tragedije, ki je doletela mojo najboljšo prijateljico in njeno družino, in ga želim širiti naprej.

Bili so srečna družina, ki sta jo ustvarila zaljubljenca še najstniških let. Bili so vzponi in padci, strinjanja in kompromisi, dve deklici in ob močni želji še tretja. Bili so povezani, polni razumevanja drug do drugega in ljudi okoli sebe. Vedno dobre volje in radodarni. Nikoli jim ni bilo težko pomagati. Stvari so se ravno postavile na svoje mesto, ko je udarilo. Bilo je nepredstavljivo.

Ves čas sem trdno verjela, da se bodo izmazali tudi iz tega, da bo vse v redu, da bo vse, kot je bilo prej, in bo šlo samo še na bolje. Vsak dan sem optimistično čakala na klic pozitivne vsebine – ni ga bilo. Večkrat si sama nisem upala poklicati in vprašati, ko pa sem vedela, da molk lahko pomeni samo eno. Dušilo me je. Nisem si mogla predstavljati, kako mora biti šele njej. Do konca sem verjela, a se žal ni izšlo. Šolskemu primeru popolne družine je zmanjkal velik košček. Štiri punce so ostale same ... Minevajo že leta, pa še vedno ne morem dojeti, da je tako oziroma kako je sploh

mogoče, da je tako. Nepredstavljliva bolečina in stiska, ki se ju ne da opisati.

Za nadaljevanje po takšni travmatični izkušnji je potrebno veliko poguma in podpore. To, kar je uspelo moji prijateljici po tem, pa je več kot občudovanja vredno. Vse to dela za svoje hčere – poskuša jim biti mama in oče hkrati, prijateljica, najboljša opora, varno zavetje, skratka še naprej družina. Kljub temu da je bila zlomljena. A ve, da mora naprej, zanje in zanj. Ne vem, kje in kako, a dobila je moč za nove korake. Poiskala si je nove hobije, v katerih je utapljala svojo žalost in bolečino, se ob njih zamotila, prav kmalu pa posegla tudi po prvih uspehih. Zaprla so se vrata, odpirajo se okna. Eno je prav gotovo ta knjiga, ki bo v določenih življenjskih situacijah marsikomu v uteho. Vrača namreč vero v življenje, razodeva neverjeten pogum te močne ženske in ljudi navdihuje.

Še vedno se postavljajo na noge, borijo se iz dneva v dan, a imajo druga drugo. Našle so novo moč, nov cilj in novo luč na koncu tunela – vse to na podlagi in v koreninah nekdanj močne in ljubeče petčlanske družine.

To se je očitno moralo zgoditi – žal ravno tebi, draga prijateljica –, da sem začela s polno zavestjo, srcem in dušo dojemati, kaj dejansko imam v svojem življenju: partnerja, ožjo in širšo družino ter krog prijateljev. Ni samoumevno, da so vedno tu. Še bolj sem začela ceniti vsak trenutek posebej, ko sem deležna družbe, pogovora, spodbudnega pogleda, objema. Tudi sama k temu zavestno prispevam, pa najsi bo to samo kratek telefonski klic, telefonsko sporočilo, všeček na družbenih omrežjih ali skromno darilce.

In pozivam tudi vse vas, ki to berete: zavedajte se tega in se potrudite za svoje bližnje, iskreno izrecite besede, kot so »rad/-a te imam« in »oprosti«, saj je življenje minljivo. Nikoli ne vemo, kdaj in kako. Poskrbimo, da ne bo prepozno, da si ne bomo nikoli ničesar očitali. Naj vas ta žalostna zgodba spodbudi k čuječnosti v trenutkih z družino ter hkrati opogumi v situacijah stiske in brezupa, da najdete tisto nekaj, kar vrača smisel življenju in daje motivacijo za naprej.

Tjaša Pušnik

Draga moja prijateljica. Zelo sem ponosna nate! V čast mi je, da te poznam že toliko let. Imela sem te možnost gledati v veselju in sreči. A na žalost tudi skozi viharje, trnje in bolečino. In videti, kako neizprosno se opiraš na svoje razbolele noge. Močna si. Skozi vsa ta leta in hudo izkušnjo si zrasla in še se razvijaš. Slediš svojim sanjam in občutkom svojega poslanstva. Tvoja knjiga je prav to. Tvoja želja in upanje, da nekomu pomagaš. Da pokažeš žalujočemu bralcu, da bo še vse dobro. In res bo. Ne glede koliko bolečine moramo preživeti na svoji poti, ko objemamo lepe trenutke, srečo in iskrene ljudi, je življenje lepo. To šteje. In ti to znaš. Samo vse dobro, Nuša.

Katja Zbičajnik

Vsaka smrt pusti za sabo tudi dragocene pozitivne stvari. Prepričan sem, da bo tako tudi ta zgodba marsikomu v podobni situaciji pomagala prebroditi težke trenutke. Meni in moji družini je ta zgodba – pa tudi avtorica osebno – na veliko področjih pomagala ozavestiti najpomembnejše vrednote ter zavedanje, da je življenje minljivo. Spoznali smo, da moramo bolj ceniti ter izkoristiti skupne trenutke. Biti moramo hvaležni za vse, kar smo doživeli, kar še bomo, in za vse, kar nam je dano. Pridobili smo unikatno življenjsko izkušnjo, ki nam bo pomagala na poti naprej, kljub temu da smo izgubili velikega moža.

M. H.

Dragi dnevnik,

pišem ti, ker sem se znašla na točki, ko ne vem, kako dalje. Ko sem obstala, izgubila življenjskega sopotnika, prijatelja, zaupnika in največjo podporo, ki sem jo imela. Pri vseh odločitvah. In tako zelo boli, ker so One izgubile svojega Kralja. Izgubile so atija, svoj največji vzor. Izgubile so osebo, ki jim je vsak dan ustvarjala nasmehe na obrazu. Vedno je imel čas zanje. Vedno so bile one tiste prve. Skupaj smo ustvarili nešteto čudovitih spominov, kljub kratki poti, ki mu je bila dana, da jo prehodi.

Ko pišem, je lažje. Pišem, ko čutim tako. Nič pod prisilo. Ko so misli zbrane, preidejo na papir. In jih objavljam. Pod skrivnim imenom, saj ni pomembno, kdo stoji za tem. Zgodba je tista, ki jo želim dati v svet. Zgodba o izgubi, številnih padcih in o tem, kako vseeno lahko vstaneš. Če to izbereš.

Zdaj sem tukaj, kjer si nikoli nisem mogla niti predstavljati, da bom ... Čeprav je bila pot do sem peklenska. Na trenutke je še vedno. A ko je moj splav na razburkanem morju nevihta razbila na prafaktorje in sem potonila globoko pod morsko gladino, sem izbrala. Odločitev je bila

jasna. Obljubila sem mu, da grem naprej. Da bom dvignila glavo. Da se bom borila naprej. Da bom mama, levinja in bojevnica za najine deklice. Da bom živila.

Dobrodošli na mojem potovanju skozi življenje po tako gromozanski izgubi ...

*Tebi,
ker je svet, v katerem si ti,
veliko lepši ...*

... in tebi, ki te vse skupaj prav nič ne zadeva.

Dovolj imam. Utrujena sem, zato namenjam zadnje atome moči v ta zapis. Naenkrat vsi želijo pomagati, naenkrat dobiš lažni občutek, da so kar vsi ob tebi. In veš kaj? Vem, kdaj želiš z radovednostjo napolniti sebe, da lahko potem o nekom, ki trpi, »obveščeno« širiš najbolj intimne stvari. O nekom, ki ga mogoče poznaš samo na videz, za kogar se ne spomniš, kdaj ima rojstni dan, in za kogar si nikoli ne vzameš časa. In to razpravljaš z ljudmi, ki jih vse skupaj zadeva še manj kot tebe. In jaz naj ti namenjam svoj čas, svojo energijo? Naša družina naj ti na široko odpre vrata, da si mimogrede pogledaš še prostor, v katerem smo, za kar prej nikoli ni bilo časa? Dovolj je. Dragi človek, hvala, ker boš začel razumeti, da to ni tvoja stvar.

Po drugi strani pa srčna hvala tebi, ki zmoreš vse to breme zadržati zase. Ki zmoreš biti tukaj, brez besed in v največjo podporo. Ki zmoreš začutiti, kdaj poklicati, in se mi nikoli ni težko oglasiti. Ki iskreno verjameš v najvišje dobro za vse nas! Hvala, srčni človek, ki nas nikoli nisi zapustil, ne

dvomiš in te iskreno skrbi. In prosim, ne umakni se po tem zapisu.

Sam pri sebi veš, kam sodiš.

Zdaj pa grem energijo usmerit le v nas, verjet v to, da bo uspelo in da bo vse skupaj enkrat le najhujši spomin, ki ga ne privoščim nikomur. Tudi tebi iz prvega dela besedila ne. In tudi tebi ne, ki misliš, da veš, zakaj se je to zgodilo, da bi z drugačnim razmišljanjem lahko pripomogel k temu, da bi bilo drugače. Verjemi, ne bi bilo. Ni pravila. Ruska ruleta. Zdaj on, jutri – srčno upam, da ne – ti. In ne, ne poznaš naše življenjske zgodbe. Vse dobro. In hvala.

13. APRIL 2022

Tisti dan

Prišla sem do točke, ko čutim, da se želim javno zahvaliti vsem za podporo v preteklih dnevih, tednih ... Razumeti moraš, da nisem zmogla z vsakomer deliti informacij. Niti jih nisem želela. To je bila naša bolečina. Vso svojo moč sem usmerjala v to, da sem mu stala ob strani, ga spodbujala in skrbela za punce ter vse druge stvari. Do konca sem verjela vanj, verjela v čudež. Do konca sem bila lahko ob njem. Za kar sem neizmerno hvaležna. Zanj, za našo družino sem naredila vse. Spet sem na mestu, ko moram vso svojo energijo usmerjati v nas, ne v druge. Razumeti moraš, da se ne morem oglasiti na vsak klic, odpisati na vsako sporočilo. Vem, da ti je mar, da ti je težko, ampak nazadnje je to naša bolečina.

Verjamem, da želiš pomagati. In če to iskreno čutiš, se mi zdi pošteno do tebe, da ti povem, kako res lahko. Ostal mi je ogromen kredit za nadaljnjih 28 let. Ogromno breme, ki me duši. Veš, da sem človek, ki vedno najde rešitev, ki se ne preda, ki redko prosi za pomoč, ker v najhujših trenutkih dobim moč levinje. Ne predam se. Tole pa mi ne pusti dihati. In če lahko, prosim, pomagaj. Vse drugo se bo uredilo. Nič nam ga ne bo vrnilo, a ostal bo z nami. Za vedno in vedno. Spet hvala, ker razumeš. Potrebujem nekaj časa zase, za nas. Vrnem klic, ko bom lahko. Odpišem, ko bom imela viška energije. Le z njim smo bili popolni.

1. MAJ 2022

Prvi dopust brez tebe

»A pridete k nam v Umag?« se je glasilo povabilo.

Umik nam bo koristil ... in smo šle. Med pakiranjem sem sicer obupala, se zlomila, se spet pobrala. Ampak smo zmogle.

Hvala, morje. Res si balzam za dušo.

Zelo hvaležna sem za tako posebne ljudi ob sebi, ob nas. Ko lahko govorim, ko sem lahko tiho, ko sem lahko tukaj in se lahko umaknem. Prekletost težko je bilo ob večerih. Toliko let sva skupaj hodila tja. Toliko srečnih, nasmejanih družin smo srečali. Tako popolni so bili. Kot smo bili mi. Zdaj pa sem ob mnogo ljudeh tako sama. Namesto da bi bilo vsak dan lažje, je vsak dan težje. In vsak dan znova ti obljubim, da bom zmogla. Da bom dala vse atome energije v nasmehe na obrazu najin角度klic. Prvi zobek je pokukal. In po licu so tiho pritekale solze. Tako vesel dan bi bil, spodbudil bi me, naj ne pozabim zapisati datuma. Vzelo bi nama veliko časa, da bi uspela narediti fotografijo te bele pikice v ustih. Pa jo zmorem samo pobožati po ličku in te prositi, da mi pomagaš, da ne bo svetlih noči. Tako si želim, da bi me spet objel, kot si me znal le ti ...

10. MAJ 2022

Ti lahko kako pomagam?

- »Ti lahko kako pomagam?«
- »Brez besed sem.«
- »Bojim se karkoli reči.«
- »Ne vem, kaj naj rečem.«
- »Če kaj potrebuješ, samo povej.«

Zadnje čase se vsakodnevno srečujem s temi besedami. Večkrat dnevno. In nič ni narobe z njimi. Nič ni narobe, če kaj rečeš. In nič ni narobe, če si tiho. Nič ga ne bo vrnilo. Ne besede ne tišina. Sem pa besna, ko se za mojim hrbtom ukvarjaš s stvarmi, ki niso tvoje. Razumem, s tem polniš svoj ego in s tem si misliš, da veš nekaj, česar ne veš. Četudi bi poskrbel za preventivo, četudi bi ga rešilec dva dni prej odpeljal v bolnišnico, četudi bi izbrala terapevta, za katerega ti veš, da bi mu zagotovo lahko pomagal ...

Ne bi bilo drugače. Verjemi mi, ne bi bilo. To je bila njegova pot. Četudi bi se že prej odločil drugače, konec ne bi bil drugačen. Njegova duša se je odločila. Vseeno mi je, če verjameš v to ali ne. Zdaj se še ukvarjaš z mano, z nami. Pa se boš tudi čez leto, dve, deset? Te bo iz radovednosti zanimalo, kaj sem uspela ustvariti iz punc, kako se obnašajo in kakšne posledice nosijo, če jih bom »po tvojem« vzgajala v napačni smeri? Lahko je soditi, kajne? Ampak zavedati se

moraš, da si žal že jutri lahko na mojem mestu. Pa ti niti približno ne privoščim. Zato se ustavi, preden spet pametuješ, da ne bo enkrat kdo drug pameten zate in te bo močno bolelo.

Tukaj sem. Tako sama. A z močjo levinje za punce. Brez kančka slabe vesti prosim za pomoč. Brez kančka slabe vesti se na glas smejem s puncami, tiho jočem in jim privoščim nekaj malega nadstandarda. Ker si ga vse zaslužimo. In ne, dragi človek, ne bom se oblačila v črno. Pri meni od nekdaj velja, da obleka ne naredi človeka. Zakaj bi bila tokrat nekaj, kar nisem, le da bi ustrezala standardom okolice?

Do konca sem ga lahko držala za roko. In vsak dan sem hvaležna, da sem ga lahko. Da ni bil sam. Verjameš ali ne, to ni samoumevno. Nekako sem imela privilegij. Žalostno, a resnično. In tisti čudež, ki sem ga tako čakala, se ni zgodil. Ko padem, moram dvigniti glavo in vstati. Lahko me primeš za roko, da bom lažje vstala. In me potem močno objameš. Da bom res čutila, da nisem sama. Ampak vedi, dragi človek, čutila bom tudi, če nisi iskren. In takrat ti objema ne bom vrnila.

12. MAJ 2022

Pričevalka ljubezni

Prijateljica mi je napisala sporočilo:

»Vem, da je bilo (in še bo) besed sožalja veliko. Jaz pa ti v tem trenutku želim izreči HVALA. Ker deliš svoje občutke z nami. Lepe in manj prijetne. Ker s svojo iskrenostjo zbodeš, dregneš, opominjaš, opogumljaš ... Hvala, ker si pričevalka neomajne ljubezni in poguma.«

Ta zapis ... Hvala!

In ravno na dan, ko je točno en mesec, odkar sem te lahko zadnjič držala za roko ... Ko se s puncami sprehajam po Piranu in vseeno upam, da te bom kje srečala, da boš prišel izza ovinka in rekel, da bo vse v redu. Ko me ob glasnem smehu punc tako močno boli pri srcu in namesto smeha tečejo solze.

Občudujem ljudi, ki zmorejo iti naprej. In trudim se jim biti podobna. V smislu, da bom zmogla. Iščem in iščem odgovor na vprašanje, s kakšnim namenom sem potrebovala to izkušnjo v življenju. Sem bila preveč srečna?

In življenje ti menda naloži toliko, kot zmoreš. Resno? Resno???

Psihoterapevtka pravi, da mi gre dobro, da sem dovolj močna, da bom zmogla. Tudi ti zapisi tukaj so moja

terapija. Ne zato, ker to bereš, ampak ker je meni lažje, da nekam zapišem. In mogoče ti pomagam, da lažje razumeš ali boš razumel, če se znajdeš v taki situaciji. Želim ti, da se ne bi. Ampak iz moje izkušnje lahko vidiš, da življenje ne izbira. Da se ne ozira na to, kdo je srečen, kdo tako zelo ljubi in kdo je pošten. Zato ... Stisni se danes, jutri, vsak dan k svoji dragi osebi. Povej ji, kako zelo jo ceniš in da ti je pomembna. Zahvali se ji za vso podporo in skrb. Zdaj, ko še imaš možnost, ker ni samoumevno, da jo imaš.

Ker one tri so dober razlog

Tako sem na dnu ... in vsakič znova vstanem. Želim iti naprej in moram iti, saj sem zdaj mama in oče v enem. In ne, ni enako, če se z nekom razideš oziroma ti nekoga vzamejo. Ja, ostaneš »sam«, ampak ne na enak način. Ker jaz še vedno ljubim. Ker nisem bila razočarana, ker se mi je ljubezen vračala pomnožena, ker nas je imel raje kot sebe. Še vedno nas ima. Le da nas ne more več fizično objeti. In to najbolj boli.

Sem močna in pogumna? V tem trenutku se mi ne zdi ... Sem ti lahko za vzgled? V čem? V vsej tej žalosti ... Ampak ja, se trudim, da dajem vso moč v čas, pogovore in objeme s puncami. Najmlajša je še vedno polno dojena in tudi to je balzam za dušo, ko se vse skupaj ustavi, čeprav je vse skupaj še toliko naporneje. Najina družina nikoli več ne bo

popolna, bom pa naredila vse za ogromno skupnih lepih trenutkov, za to, da te bomo ves čas nosile s sabo v vseh najlepših spominih, ki si nam jih dal. Ti si tisti, ki bi moral biti vsem za vzgled! Ker to si bil in to si znal. Naš, najboljši, za vedno! In v tem trenutku vem, da bi mi obrisal solze, me močno stisnil k sebi in rekel: »Dej no, ne bodi žalostna.« Prijel bi me za brado, me poljubil in me še močneje objel. Potem pa bi me požgečkal, da bi se nasmejala. Ker si imel tako rad moj smeh.

21. MAJ 2022

Moj prvi rojstni dan brez tebe

Dan, ko bi me že zjutraj v postelji močno objel, jaz pa bi te vprašala, ali mi ne boš nič zaželel. Dan, ko bi se skupaj veselila in bi mi želel izpolniti vsako željo. Dan, na katerega bi se prej s puncami skrbno pripravljali, da bi mi ostal v še enem lepem spominu. A danes je dan, ko ti prižigam svečko na grobu, namesto da bi mi jo ti na torti. Dan, ko naj bi se veselila, pa ta prvi brez tebe tako boli. Dan, ko bi se najraje skrila, pa sem ti obljubila, da ga bom preživela, da si ga bom vsaj malo pobarvala in se iz srca smejala. Zaradi ljudi, ki so ob meni, mi to uspeva. Čeprav bi bila najraje želva. Zakopala bi se v zemljo in se čez kakšen teden prikazala na površju, misleč, da je vse v najlepšem redu. Stiski rok so drugim še hujši. Redko kdo zmore ubesediti nekaj želja. In v resnici ... Vse najboljše? Res? Le najboljše? Najboljše je bilo. Pa nam je bilo fizično vzeto na tako krut način. In le jaz vem, da si tukaj. Ves čas si ob meni, ob nas, tvojih najljubših, kar nam daješ jasno vedeti. Takšna ljubezen ne more miniti. In ne bo.

Želim si, da bo naslednji rojstni dan vsaj malo lažji. Ta je bil neizmerno boleč. Ljubim te in tja gor nazdravljam s teboj. Potihoma. V solzah.

26. MAJ 2022

Cerkvena poroka

Pred tremi leti si me nestrpno čakal pred oltarjem ter bil tako srečen in ponosen, ko sem zate najlepša hodila proti tebi. To je bil res najlepši, najin najlepši dan.

Danes smo s puncami v isti cerkvi same hodile proti oltarju, z veliko, največjo razliko. Fizično nisi bil tam. Nisi me čakal, da bi me objel in poljubil. Nekaj pa je resnično – nekaj si mi obljubil. Da me boš ljubil in spoštoval vse dni svojega življenja. In obljubo si držal. In vem, da jo še držiš. Jaz pa izpolnjujem obljube, ki sem ti jih dala na zadnji dan, ko se je srce še borilo. Hvala, možek, da nama je bil dan ta prečudovit dan. Ničesar ne bi spremenila in nikogar drugega ne bi želela imeti na tvojem mestu. Če kaj, sva tisti dan izkoristila do zadnje sekunde; nasmejana, skupaj, srečna, popolna. Ljubim te, do tja gor in nazaj.

Njen prvi nastop v živo

... in brez tebe. Vem, da si v prvi vrsti glasno ploskal in bil tako zelo ponosen nanjo. Kot sem bila jaz. Nikoli v življenju si nisem niti predstavljala, da je kdaj lahko tako težko. Dogodki, polni ponosa in dobre volje, nikoli več ne bodo samo to, ampak zdaj s seboj prinašajo toliko žalosti. Vsak dan je težje. In trenutno samo sem. Brez glasu, brez energije, brez opravljenih zadev. Brez tebe.

In sem mama. To je tisto, kar mi je ostalo. In spomini. V vsakem trenutku točno vem, kaj bi rekel, kaj bi naredil. Zato se pogosto skregam s tabo, ker mi na uho šepetaš, kako bi moralo biti, jaz pa ne zmorem vsega. Mogoče bom jutri. In zato ne bodi hud name. Trudim se, tako zelo se trudim. In ta najina srednja sreča je danes dokazala, da se da. Kljub temu da nastop ni uspel tako, kot si ga je zamislila, je uspela. In ji je bilo všeč. Te iskrice v očeh štejejo. Želim si, da bi tudi sama na življenje gledala tako kot ona. Borila se je do konca. Ni se predala. In ko ti je, kot vsak večer, povedala, kar ti želi, je rekla, da je bila vesela. In to je pomembno. Hvala, moje tri zlate punce, da me učite, kaj je pomembno, da me spodbujate ter mi stojite ob strani, saj nam bo le tako uspelo. Verjamem v to. In vem, da ti verjameš v nas.

Besede, ki božajo dušo

Pogosto slišim, da ljudje ne vedo, kaj naj rečejo, kako naj se odzovejo. Priznam, tudi sama do sedaj nisem vedela, ali naj se pred kom, ki je šel skozi nekaj takega, umaknem ali mu namenim nekaj besed. Nisem želela pametovati tam, kjer nisem imela pojma. Zdaj sem sama v tem in nekaj ljudi si vseeno »upa«. Hvaležna sem za to. Ob prebiranju zapisov teh ljudi mi tečejo solze. A jih vseeno prebiram, ker mi dajejo zagon, ko je težko, ker nekdo verjame vame, da bom zmogla. Ker nisem povsem sama. Tega ne pišem z namenom, da bi mi moral kaj reči. Vem, da si ob meni. Četudi nisi iskal/-a besed in si samo tiho tukaj. Hvala.

Kdaj pa kdaj se z besedami ponavljam, vem. V življenju se srečamo s takšnimi in drugačnimi ovirami. In ne moremo reči, da je nekomu težje kot drugemu. Da ti bolj trpiš. Ali pa jaz. Vsak nosi svoje breme, vsak na svoj način. Lahko bi igrala žrtev, ampak mi to ne bi pomagalo.

Dala sem odpoved. Drzna poteza. Ampak vem, da me čaka nekaj novega. Da bom lahko bolj mama in bom manj nosila službo domov. Tega si želim. Upati si je treba. In če dam s svojim zapisom komu, ki stoji na mestu, si ne upa naprej in jemlje vse skupaj za samoumevno, misliti ... Sem vesela, da sem to lahko jaz. Da iz te izkušnje za kanček spremenim tudi tvoje življenje. Na bolje.

12. JUNIJ 2022

Sveti krst

Najina mini princeska je prejela sveti krst. Za to sem se odločila, ker bi si tudi ti to želel. Obkrožene smo bile z ljudmi, ki so nam v oporo, ki nastavijo ramo, ko je hudo, in se veselijo naših majhnih zmag. Toliko veselja je bilo, otroškega smeha, igre, sproščenih pogovorov in iskrenih objemov. Hvala, velika hvala vsakomur, ki nam je namenil svoj čas.

Danes je že dva meseca, odkar se je tvoje srce fizično ustavilo. Dan, ki smo ga preživele zunaj, na svežem zraku. Tvoje punce. In imele smo se lepo. Ja, lepo. Tudi to si dovolimo. Čeprav sem se zjutraj tako zlomila, da so morale biti najine male deklice močna opora, da sem sploh zmogla vstati. Učim se s tem tempom priti skozi dan. Želim se naučiti boljše komunikacije s puncami, ko mi je težko. Nikoli več ne bo, kot je bilo. A me smo še tukaj. Predvsem je na meni, kako bodo minevali dnevi, tedni, ki so pred nami. Ampak, drage moje princeske, nekaj vem zagotovo ... Maksimalno se bom potrudila, da bom mama, na katero boste lahko ponosne, ki vam bo za vzgled in vedno v oporo. Še naprej se bom trudila za veliko takšnih nasmehov na obrazu. Skupaj smo močnejše.